

יוסי שריד:

..מצאתי את עצמי מגן על בגין!

שמעתי שח"כ יוסי שריד כמעט איחר לפתיחת מושב החורף של הכנסת, כי הוא השתתף בכנס מנהיגים שאירגן ד"ר הנרי קסינג'ר בושינגטון. שאלתי אותו על מה מדברים המנהיגים כשהם נפגשים בכנסים כאלה, ואם היה שם משהו שנגע לישראל.

הכנס הזה הוא, למעשה, סמינר שמארגן אותו בית הספר שלהם למדע-חוץ של "ג'ורג' טאון יוניברסיטי". ד"ר קסינג'ר הזמין 22 אנשים מכל העולם, מיעוטם פוליטיקאים והשאר מנהלי-בנקים, מנהלי קונצרטים גדולים, פילוסופים, אנשי-תיקשורת.

● מדוע הזמינו בישראל דווקא אותך?

אין לי מושג. אני מתאר לעצמי שהם התייעצו, אבל אני לא יודע במי.

● מה עשיתם שם? שמעתם הרצאות או נתתם הרצאות?

למדנו. הלימודים התחילו ב־8 בבוקר ונגמרו ב־10 בלילה. אנחנו היינו הסטודנטים. כולם היו נורא אמביציוזים ולמדו ברצינות. בסוף השבוע קיבלנו תעודות. אני מכיר כמה פוליטיקאים בארץ, שהכניסו את העניין הזה לקוריקולום-יוטה שלהם.

● מי הרצה שם?

כל השמנה וסלתה האקדמית, והכלכלית והעיסקית שלהם.

● מה מתוך הרברים שנאמרו נגע לנו?

לאסנונו. תמיד מגיעים איכשהו לישראל. כולם כבר יניפים מאיתנו. כשדבריו על פירוק החימוש, נגעו בנו. כשדבריו על כלכלה, דברנו בנו. מה לא נגע לנו? אנרגיה, מיוזר-תיכון, חימוש — הכל. אנחנו, הרי המדינה המערבית היחידה שלא חתמה על האמנה לאי-הפצת נשק גרעיני. ובכללה — למי עוד יש? 130% אינפלציה לשנה? זה מעורר בהם תימהון, איך הם, עם הראש הגויי שלהם, מצליחים להוריד את האינפלציה לפחות מ־10% ואנחנו עם הגניוס היהודי מעלים אותה ל־130%. אנשים שומעים את זה ותיכף מתנהגים אליך כאל מישוהו שיש לו ריח רע. ממשיכים להיות אדיבים, אבל קצת מתרחקים.

● פגשת מישוהו מעניין במיוחד?

פגשתי שם את שר-הפיתוח של בחריין, שנשא קריאה מיוחדת בנוגע לשלום במזרח-התיכון וכשלחצתי את ידו. כל הקהל פרץ במחאות-כפיים. אותו האיש מבחניין היה גם אחראי בתחילת השבוע למעשה שששיתי ושאיני מתפאר בו במיוחד. הוא אמר כמה דברים על בגין ועל ההתפשטות הישראלית מתורכיה ועד אפריקה, וכדי להר- כיה את החייה, סיפר סיפור על המפה שנמצאת בכנסת ומראה את הממדים האלה של ישראל, סיפור שאיננו נכון. כמובן, ככה מצאתי את עצמי מגן על ראש-הממשלה בגין, אבל אין לראות את זה כקביעת תקדים.

רבקה מיכאלי:

..אנשים צמאים לסאטירה טובה!

"יורדים על השבוע" היתה בשעתו תוכנית סאטירית מצויינת, שעזבה אותנו מתוך כבוד למערכת הבחירות האחרונה, ואולי בגלל עייפותם של המשתתפים.

כעת חושה התוכנית בהשתתפותם של רבקה'לה מיכאלי, טוביה צפיר, יוני חן ועוזי אסנר, כשמעל כולם ה"לידר", כני שמכנה אותו רבקה'לה מיכאלי. מוטי קירשנבאום.

● מדוע אתם חוזרים לבימה דווקא עכשיו?

אנחנו מרגישים שאנשים צמאים לסאטירה טובה. אינך חושבת שהפתיחות לסאטירה הצי- טמצמה קצת באחרון?

אני לא חושבת כך. בשתי ההופעות האחרונות שלנו בניבועתיים, או בבית-החיייל, אנשים נורא נהנו ואי-אפשר היה לומר שהקהל היה מורכב משמאלנים.

● הייתם מעזים להופיע בקריית-שמזנה כמשל?

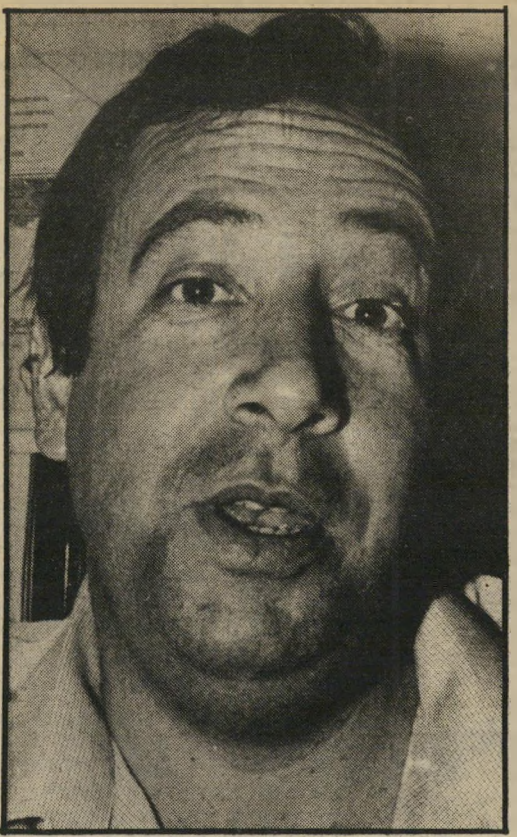
אני חושבת שכן. הפצת הכרטיסים נעשית קודם ואם היו קונים כרטיסים, היינו באים. זו תוכנית סאטירית שצדה לכל הכיוונים. אין ספק, שלכותבים שלה יש דעה מאוד ברורה בקשר למילחמה בלבנון וגם לא אהדה ניכרת במיוחד למערך במצבו היום, אבל אנחנו בפירוש לא טרסטימוחות עם השקפת-עולם אחידה. הנה, המרואיין הראשון שלנו היה רוני מילוא, ואחרי שריאינו אותו הוא נשאר לראות את כל התוכנית וצחק מלוא פיו.

● אתם מחליטים באופן דמוקרטי מה די- הומור שיוצג?

אי-אפשר לעשות את זה דמוקרטי. יש לנו לידר, שהוא גם הבימאי וגם הכוח המניע — מוטי קירשנבאום. לרוב הוא מחליט.

● מי הכותבים שלכם?

ב' מיכאל, אפרים סידון, מוטי קירשנבאום ומאיר שלו. אגב, אנחנו לא היחידים עכשיו, יש המון תוכניות סאטיריות: ההצגה של יהונתן גפן, חנוך לוין עשה את הטריט, בדאי אילי שסוציולוגים יבדקו מדוע יש כלי-כר- הרבה סאטירה.

מיקי כהן:

..אני רוצה שהמשלה תחליט החלטה שפוייה"

כשתפרק חברת "אל-על", יפוטר כחמשת אלפים עובדיה. החטיבה הגדולה ביותר ב"אל-על" היא חטיבת הפקידים. כשאומרים "אל-על" שובתת", כמעט לעולם אין מתכוונים אליהם. כשאומרים "ב,אל-על" מרוויחים מיליונים, לא אליהם מתכוונים. מה מרגישים האנשים האלה, במי הם תולים את האשמה במצב הנוכחי, שבו הם יכולים להיטאר חסרי מקום-עבודה בקרוב?

מצאתי את מיקי כהן, בן 34, נשוי ואב לארבעה ילדים, עובד ב"אל-על" 11 שנה, ושאלתי אותו:

● מתוך משכורות הענק שלכם, לא הצלחת לחסוך משהו במשך השנים?

הנה, תראי את התלוש שלי. תביטי טוב. מה את רואה? התשלום נטו, כולל שעות נוספות — 18.500 שקל. אולי, אם את פוגשת את קורפו, תשאלו אותו האם זו ארבעה ילדים. כל עם ישראל הושב שאנחנו מיליונרים ופה אולי המקום "להודות" לחברים מהטלוויזיה, חנוך עוזף ובני רום, עמוס חדר מהארץ ראיה אגוזי מדיעות אחרונות על התדמית הנפלאה שהם יצרו לנו בציבור. אם הציבור מרגיש שהוא משלם לנו את המשכורת מכיסו, אולי אפשר לבקש ממנו החדש איזו מיפרעת?

● לא רק המשכורת עשתה לכם את התדמית, אלא גם השכיחות. אמנם, לא שר- החטיבת הפקידים, אבל בעיני הציבור כותבים "אדעל".

השכיחות הן חטא שחטאנו, אני מודה. אבל בארץ הזאת, בזמן האחרון — ואני שונא להגיד את זה — אי-אפשר להשיג כלום ללא שכיחה.

● בכליזאת, אינך הושב שהפעם הוועדים שלכם עברו את הקו?

לפי דעתי, ולפי דעת עוד אנשים רבים בארץ, הם צריכים להוריד פרופיל. כי אם לנקוט לשון המעטה, הממשלה לא אהבת אותנו. הציבור לא אהב אותנו. מועצת-המנהלים לא אהבת אותנו וגם אנדתי-ישראל. וציבור העובדים הכללי במשק לא הולך אחרינו הפעם. מצידם, אל-על יכולה ללכת לעזאזל. לדעתי, צריך לעשות עכשיו מישאל בין העובדים ולהחליט: האם לחתום על מיסמך העקרונות. שכל עובדי אל-על יחליטו, ולא רק הוועדים. אני מניח שחלק היה מסכים לחתום. למרות שכולם מבינים, שהמיסמך הזה מקנה יותר קודיט להנהלה, שלא בדיוק הובילה אותנו להישגים מרשימים מאוד.

● מה ההרגשה שלך: הממשלה תסגור או לא תסגור?

אני רוצה שהממשלה תחליט פעם החלטה שפוייה. בניגוד לחלק גדול מהחלטותיה בזמן האחרון, כלומר, לא לסגור את אל-על. הנימוק שאל-על לא ריווחית, הוא נימוק מאוד לא משכנע. גם מדינת ישראל היא מאוד לא ריווחית ועוד לא סוגרים אותה.